

НАТАША БУНДАЛО МИКИЋ

ПУНОЋА СВЕТА

БУДУЋНОСТ СУ ПУТОВАЊА
КОЈА ЖЕЛИШ ДА ПОНОВИШ

Ненагу Шайоњи

Испитуј она места на којима ниси био
На којима јеси
Већ су постала сутра
Будућност су путовања
Која желиш да поновиш

Тамо где си сада
Постоји хиљаду стаза
Тамо си подељен
На једног драгог себи
И другог мрског њима

Свакако си вољен
У својој пуноћи света
Маштовит и препун идеја
Твоје песме су зов душе
Играрије дана и ноћи
Разливане тинте по чаршаву снова

Причаш приче о непостојећим границама
О догађајима који ће се одржати
Негде између поезије и мелодије
Кокетираш са сенком

Иако си непревазиђен
И само свој

Таквог желим да те видим
И када те не видим

У НОРВЕШКИМ ШУМАМА

Од свих годишњих доба
Зима најдуже траје
За њу су потребне посебне припреме
Ако нису извршене
Болест напада
Тако се у децембру редовно разболим
Када бих постала мала ласта
Вероватно бих на време спаковала кофере
И отишла где сија сунце
дуго, јако и велико сунце
у неке топлије крајеве
Не знам како људи могу бити срећни
на пример у Норвешкој
Где је ноћ дужа од дана
Где је много снега
Вероватно је тајна у величанственим фјордовима
Или огромним прелепим шумама
У којима бих могла да нестанем
И да ме нађу
Како грлим неки храст
Док ме умивају киселе кише
Дубоко негде међу дрвећем

ПУНОЋА СВЕТА

Много те има у овој пуноћи света
У сваком си ходнику
велике зграде са хиљаду тепиха
Милиониту страницу окрећеш
некад гуменом плавом рукавицом

некад топлим прстима
Када не окрећеш листове
гураш колица препуна картонских кутија
за транспорт душе
Срећем те често поред старе витрине
тргнем се због тога рекавши: Здраво!
И даље ми није јасно
куд си кренуо изван мог света у ком ниси ни био
Откако је севнуо моменат
Када сам ти очи препознала
Водио си бескрајно дуге монологе са цвећем
на путу до магацина где сакупљаш латинична слова
јер она су твој избор за изражавање
Сећам се једног погледа који си ми поклонио
Тамо где се читала поезија
У погледу се није говорило
Али у песми јесте о љубави
Коју никад нећемо изјавити
једно другом.

ДУША У ПОЗОРИШТУ

Све нас је мање
Губимо се, нестајемо
У магли, под водом, болесни, унесрећени
У овој и суседним државама
На другим континентима, острвима, испод океана,
У подножју вулкана
Олуја нам прети а кошава нам већ брише лик
Смањујемо се,
око нам се смањује, срце је још мање
А кажу да нос, уши и стопала годинама расту
Осипамо се, остали без нерава које смо потрошили у ратовима,
немаштини и страху
Тражимо се на тржници, у супермаркету,
на покретним степеницама тржног центра
Али тај моменат љубави
Који изводи неко драг
управо на сцени у позоришту
Учи нас да препознамо себе
И спасимо изгубљену стране наше душе.

ДРУГИ ЧОВЕК

Поново су писци наздрављали сајму књига
Новим издањима, повељама
и музама које их инспиришу.
Клуб мирише на новости,
приче и цигарете
Опрала сам десет чаша од ракије, вискија и пива
У паузи ставила мало кармина на усне и кренула до банке
Као да ћу срести неког другог човека
Из другог сасвим бољег света
Тај човек долази до Клуба
Обавезно затражи кратки еспресо из апарата
Док погледом не пише песму
већ очима бележи догађаје
жељан природе и жене
да их сачува од заорава
док се не сретнемо
у међувремену.